

Sygn. akt I CSK 184/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa „F.” sp. z o.o. w R.

przeciwko Z.P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.

z dnia 28 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 321 § 1 w zw. ze 193 § 2¹ i 385 k.p.c. przez oddalenie apelacji pozwanego mimo orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji co do przedmiotu, który nie był objęty skutecznie zmienionym powództwem. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu.

Twierdzenie pozwanego, że dokonana na rozprawie ustnie przez pełnomocnika powoda przedmiotowa zmiana powództwa była nieskuteczna wobec nie przedstawienia jej w piśmie procesowym zgodnie z art. 193 § 2¹ k.p.c., nawet przy przyjęciu, że istotnie taka zmiana nastąpiła, nie może prowadzić do przyjęcia oczywistości skargi kasacyjnej z uwagi na naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. Rozpoznanie przez sąd nowego roszczenia pomimo nieskutecznej lub sprzecznej z art. 193 k.p.c. zmiany powództwa stanowi uchybienie procesowe, które może prowadzić *in casu* do nieważności postępowania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 lutego 2018 r., IV CSK 713/16 (nie publ.) skutek zawisłości sporu, związany z doręczeniem pisma zawierającego zmianę powództwa jest stanem postępowania, który eliminuje dopuszczalność wytoczenia powództwa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami i nie może być łączony ze związaniem sądu granicami przedmiotu sporu wyznaczonego żądaniem powoda. Jeżeli zatem sąd przystąpił do rozpoznania sprawy, pozwany może powoływać się na pozbawienie możliwości obrony praw, czego skarżący w sprawie niniejszej nie czyni prawdopodobnie z tego względu, że aktywnie uczestniczył w dalszym postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, także w zakresie postępowania dowodowego dotyczącego zmienionego powództwa. Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu jedynie nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji, a przed tym Sądem do nieważności postępowania nie doszło, jak również skarżący nie wskazuje na uchybienie przez Sąd Apelacyjny innym przepisom postępowania lub prawa materialnego, co wobec związania Sądu Najwyższego granicami zaskarżenia i podstawami skargi, uchyla te kwestie spod kontroli kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Brak zatem podstaw do przyjęcia, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

at